P. III. 1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 17 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
daneză / norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / letonă / lituană / greacă

Nr. IV/10 — Editura în Frankfurt/Main — 15 Mai 1943

P 122 241

K/0075

Cuprinsul:

1. Iudaismul cucureşte Imperiul Britanic. — 2. Octavian Goga în eternitate. — 3. Marele Muftiu al Ierusalimului, un luptător împotriva jugului iudeo-britanic. — 4. Originile puterii iudaice în Statele Unite. — 5. Culisele politicii englezeşti în Mediterană. — 6. Ştiri de pretutindeni.

Iudaismul cucereşte Imperiul Britanic

de **Dr. Peter Aldag**

Articolul acesta e scris de colaboratorul nostru Dr. Peter Aldag, unul dintre cei mai buni cunoscători ai problemei jidoveşti şi ai influenţei pe care o exercită iudaismul asupra Angliei. Dr. Peter Aldag e autorul a două azi binecunoscute lucrări care au apărut sub titlul de: „Juden erobern England" şi „Juden beherrschen England" (Jidanii cuceresc Anglia" şi „Jidanii stăpânesc Anglia") în editura Nordland din Berlin.

In articolul acesta autorul ne arată, într'o privire generală, drumul pe care l-a parcurs iudaismul până la dobândirea stăpânirii definitive asupra Angliei. Lucrările citate mai sus ale D-rului Peter Aldag şi articolele publicate în „Serviciul Mondial" din 25 Mai 1940 şi 15 August/1 Septemvrie 1940 ne înfăţişează etapele acestei mişcări jidoveşti şi metodele de care s'a folosit iudaismul pentru a pune stăpânire pe marele Imperiu Britanic şi a-l transforma într'o puternică cetate iudaică.

Când a deslănţuit al doilea război mondial, Marea Britanie a motivat această acţiune a ei cu necesitatea de a lua apărarea micilor state şi de a salvgarda interesele democratice — voia să zică britanice — ale lumii.

Ce-a rămas din această intenţie britanică de odinioară? Fapt este că'n Anglia de astăzi îşi fac drum tot mai mult acele cercuri politice care intenţionează să ducă Anglia pe povârnişul stângei radicale. Astfel la ultima alegere pentru parlament a ieşit biruitor un candidat care deşi afirmă că luptă pentru idealurile britanice, e de fapt unul dintre cei mai activi luptători ai stângei radicale.

Dar şi'n politica externă a renunţat Marea Britanie la ţelurile sale de până acum. Astfel ea s'a declarat gata să lase Europa în seama bolşevismului şi cu aceasta a renunţat în mod public la rolul ce-l proclamase cu atâta emfază, de protectoare a micilor state. Cazul Poloniei e în această privinţă cât se poate de edificator.

Subordonarea progresivă a Imperiului Britanic exigenţelor politice şi economice ale Statelor Unite nu mai e un secret pentru nimeni.

Toate aceste evenimente ne fac să ne întrebăm, cum de s'a ajuns adecă la acest război şi la descompunerea de azi a Imperiului Britanic.

E de presupus din capul locului că prin poziţia dominantă ce-o dobândise în Marea Britanie, iudais-

BIBLIOTECA

mul a jucat un rol hotărîtor în determinarea acestor evenimente.

Se cuvine să facem deci mai întâi o scurtă privire istorică a procesului de iudaizare a acestei țări.

Regele Eduard I-iul care vedea departe, i-a scos în anul 1290 pe toți Jidanii din țară, ca să-și apere propriul său popor de rapacitatea unor elemente insațiabile.

Mai bine de trei decenii, pământul Angliei n'a fost călcat de picior de Jidan, până când la începutul secolului al 17-lea au prins a intra în țară maranii spanioli, adică acei Jidani iberici care se botezaseră numai de formă pentru a trage toate foloasele de pe urma botezului lor. Imprejurările le erau cât se poate de favorabile, deoarece tocmai pe atunci nobilimea care dominase atâta timp viața politică a Angliei, își găsise o concurență serioasă în cercurile comercianților din orașe, care începuseră s'o scoată încet din pozițiile ce le avusese altădată. Aceste cercuri comerciale erau reprezintate cu deosebire prin adepții puritanismului care se străduiră să raționalizeze toate sectoarele vieții. După concepția puritanilor, cel bogat era în același timp și bun. La avuție însă nu se putea ajunge decât prin afaceri. Pe lângă aceasta ideologia puritanismului se sprijinea înainte de toate pe învățăturile vechiului testament și avea astfel numeroase puncte de atingere cu iudaismul. Urmarea lucrului acestuia a fost că Jidanii au reușit să dobândească sub Cromwell în scurt timp o poziție importantă în viața economică a Angliei. Aceasta le-a reușit cu atâta mai ușor cu cât ei au înțeles să se puie la dispoziția lui Cromwell, aducându-i importante servicii de spionaj, dovedind astfel încă de pe atunci însușiri deosebite pentru asemenea îndeletniciri. Astfel, cu ajutorul lor, Cromwell a fost la timp informat asupra intențiilor dușmanilor săi interni și externi.

Când însă după moartea lui Cromwell a început să se întrevadă posibilitatea întoarcerii casei Stuart pe tronul Angliei, Jidanii au fost cei dintâi care și-au schimbat imediat și fără șovăire atitudinea, trecând în tabăra dușmanilor lor de altă dată și sprijinind cu bani și arme întoarcerea lui Carol al II-lea. In urma acestui fapt atât sub domnia acestuia, cât și a lui Iacob al II-lea, Jidanii s'au bucurat de privilegii cel puțin tot atât de mari ca acelea avute pe timpul lui Cromwell, și influența lor politică a sporit tot mai mult, cu deosebire în partidul liberal.

Dupăce în anul 1740 le reușise Jidanilor să dobândească de fapt completa lor emancipare în coloniile britanice, ei s'au folosit de această stare de lucruri din colonii pentru a dobândi aceleași drepturi și'n țara mamă.

După îndelungate și grele lupte politice, Camera Comunelor și cea a Lorzilor au votat în anul 1753, cu întregul consimțământ al Regelui, o lege care a adus cu sine emanciparea Jidanilor din Anglia. Dar această biruință n'a fost încă definitivă, căci ea s'a transformat în curând într'o înfrângere. Marea majoritate a poporului englez, condusă de cercurile de jos ale preoțimii și mai ales de cetățeni din metropola londoneză, i-au silit prin numeroase proteste și manifestații publice ținute în toate colțurile țării, pe autorii acestei legi, s'o retragă numaidecât.

Curtea, Corpurile legiuitoare și cercurile înalte ale preoțimii fuseseră de acum câștigate de către Jidani pentru teza lor, fapt care nu-l poate surprinde pe nici un cunoscător al situației politice interne a Marei Britanii. Totuși poporul a avut pe atunci încă destulă tărie lăuntrică pentru a-și impune voința.

Intre anii 1714 și 1762 situația politică a stat sub dominația exclusivă a liberalilor. Aceasta se explică prin faptul că regii hannovrezi care au fost chemați să ocupe tronul englez, au refuzat să accepte colaborarea conservatorilor și au înțeles să se sprijine exclusiv pe cercurile bine înstărite ale comercianților liberali. Aceștia stăteau la rândul lor în relații strânse cu cercurile înalte ale preoțimii cu care aveau interese comune de ordin financiar.

E greu să mai găsim vreo altă perioadă a istoriei engleze în care corupția să fi fost mai mare ca pe vremea aceasta a dominației liberale. E de sine înțeles că o asemenea stare de lucruri a constituit pentru Jidani o ocazie cât se poate de binevenită pentru a se infiltra în viața politică a Angliei.

Caricaturile care au apărut pe atunci în presa engleză, ne arată cât se poate de lămurit că poporul englez cunoștea de acum prea bine caracterul și mașinațiunile jidovimii.

Este vrednic de remarcat faptul că mai ales metropola londoneză s'a arătat a fi până atunci un puternic bastion al vrăjmașilor iudaismului. Chiar dacă marii comercianți ai metropolei britanice n'ar fi fost conduși în atitudinea lor antiiudaică numai de impulsuri rasiale subconștiente, ci în primul rând de sentimente de invidie față de o concurență primejdioasă, totuși nu încape nici o îndoială că această atitudine a fost determinată în mare măsură de instinctul de conservare al poporului care a reacționat cu toată vigoarea împotriva pătrunderii parazitului iudaic în propriul său corp.

Acești cetățeni ai metropolei londoneze s'au arătat a fi încă pe vremea lui Cromwell și într'o măsură încă și mai mare pe timpul Stuarților de mai târziu campionii luptei împotriva Iudeilor. Și trebue să amintim aici în primul rând numele lui Sir John Barnard, „a marelui cetățean", care are meritul principal al victoriei obținute la 1753 împotriva iudaismului.

Dar cu toate acestea Jidanii n'au renunțat câtuși de puțin la eforturile lor. In cursul deceniilor următoare, influența lor în metropola londoneză a crescut încet dar fără încetare, până când începând din anul 1830 reușiseră s'o stăpânească în așa măsură, încât putem spune că dela data aceasta metropola londoneză a ajuns o cetate iudaică. De aici au întreprins ei apoi acțiunea lor de cucerire a Camerilor legiuitoare și a opiniei publice engleze. Timp de 28 de ani problema jidovească a format în camerile legiuitoare, în școli și universități, în viața publică și'n toate sectoarele vieții britanice, obiectul unei foarte aprinse dispute. Și de astă dată cercurile liberale — cu deosebire cele din jurul Lordului John Russell — au fost acelea care au înțeles să sprijine năzuințele iudaismului. Emanciparea sa completă o datorează însă iudaismul duor bărbați care au avut un rol de conducere în viața politică de pe atunci. Aceștia sunt: Nathan Meyer Rothschild și Jidanul botezat Benjamin Disraeli.

Folosindu-se de uriașa avere pe care o dobândise prin diferite speculații tenebroase, Rothschild a putut să exercite o influență atât de puternică asupra metropolei londoneze, încât aceasta i-a pus în anul 1847, în contradicție categorică cu prevederile constituției de pe atunci, candidatura în parlament. Deși n'a putut să obțină decât o foarte slabă majoritate, Rothschild a izbutit totuși să fie ales în parlament, așadară prin călcarea constituției acelei vremi. Trebue să reținem însă faptul că această alegere nu s'a putut face decât prin coruperea cu bani a unui mare număr de alegători, fapt pe deplin dovedit. E adevărat însă că și vastele relații pe care le întreținea casa Rothschild cu cercurile comerciale și economice ale metropolei londoneze au contribuit în mare măsură la reușita alegerii.

Nu încape nici o îndoială că această victorie a iudaismului a fost obținută și prin camuflajul politic al unui Disraeli care trecuse de formă la creștinism și putuse astfel să pătrundă nu numai în partidele politice, ci și'n parlament. El a reușit să ocupe un foarte important loc de conducere în partidul conservator, o bună parte din membrii căruia fuseseră până atunci adversari hotăriți ai iudaismului. Și așa s'a întâmplat că Jidanii au putut să ajungă în 1858 la completa lor emancipare care și-a aflat încoronarea simbolică prin pătrunderea în parlament a lui Rothschild și a lui David Salomon.

Intre timp Camera lorzilor a putut să-și mai păstreze câțiva ani cel puțin de formă caracterul englez, până când Rothschild, în urma primirii sale în anul 1885 în clasa nobililor, a putut să intre și'n Camera lorzilor.

Strânsa colaborare a lui Rothschild și a Englezului Cecil Rhodes cu cei mai de seamă reprezentanți ai industriei aurului și diamantelor din Africa de Sud, înainte de toate cu Jidanii Barnato, Beit, Eckstein, Erlanger, de Worms și alții, a contribuit în mare măsură la închegarea și întinderea asupra întregii lumi a sistemului capitalist și a făcut ca cele mai de seamă mine de aur din Johannesburg să cadă în mâinile acestor cercuri de mari capitaliști. Urmarea a fost războiul Burilor care s'a terminat cu o intensificare a puterii iudaice financiare din metropola londoneză și cu aceasta și'n întreg Imperiul britanic.

Ultima etapă a completei emancipări iudaice a fost atinsă pe vremea stăpânirii lui Eduard al VII-lea. Acestui suveran îi datoresc Jidanii până și intrarea la curtea regală. Pentru a le înlesni pătrunderea și'n cluburile feudale care nu-i primiseră până atunci, regele a înființat Clubul Marlborough, în care au fost primiți cu rol de conducere prietenii săi personali: frații Rothschild, Sir Ernest Cassel, Sir Edgar Speyer și alții. Urmarea acestei noui biruințe jidovești a fost pătrunderea Jidanilor nebotezați ca membri în cabinetele ministeriale.

Această întărire a puterii iudaice a adus cu sine și o serie întreagă de scandaluri financiare dintre care cele mai celebre au rămas: scandalul Marconi din anul 1909 și scandalul Sir Stuart Samuel din anul 1912.

In amândouă cazurile n'a fost vorba numai de îmbogățirea unor miniștri și a unor funcționari superiori jidani, ci și de colegii lor britanici. Bine înțeles că aceste scandaluri n'au putut fi clarificate niciodată în întregime, deoarece au fost anchetate de comisiuni parlamentare care au avut grijă să le înnăbușe.

Primul război mondial și declarația Balfour le-au adus sioniștilor înfăptuirea țelurilor lor privitoare la Palestina care le-a fost promisă ca lăcaș de așezare statornică.

De atunci înainte Marea Britanie a devenit centrul mondial al iudaismului care a știut să se folosească de perioada dintre primul război mondial și cel de astăzi pentru a-și întări pozițiile în toate domeniile. Jidanii pătrund treptat în toate ramurile vieții politice și sociale și izbutesc să ocupe până și posturi dintre cele mai înalte. Ajunge să amintim aici numele unui Hore Belisha, a fostului ministru de război sau a fostului ministru de interne Sir Herbert Samuel, a fostului ministru de externe Marquis of Reading, al cărui nume adevărat era Isaacs, ca să ne dăm seama de poziția politică pe care ajunseseră s'o ocupe Jidanii în Imperiul Britanic.

Opinia publică din Marea Britanie a stat tot timpul sub influența presei care se găsea în cea mai mare parte în mâni jidovești și a industriei filmului și a teatrului care nu erau mai puțin jidovești. Acestea au izbutit să cultive în opinia publică ideea că un nou conflict armat cu Germania ar fi un fapt necesar și inevitabil. Iudaismul avea tot interesul să deslănțuie un nou război în care el vedea un mijloc necesar pentru înfăptuirea țelurilor sale de dominație mondială.

Și așa s'a încins acest al doilea război mondial, pentru a nu lăsa timp Germaniei să trezească conștiința primejdiei jidovești la toate popoarele pământului și să le atragă astfel atenția asupra importanței problemei jidovești pentru tot viitorul lor. Dar Iuda a făcut socoteala fără stăpân sau vorba Românului: s'a prea grăbit să vândă pielea ursului.

(Serviciul Mondial)

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

Octavian Goga în eternitate

La 7 Mai s'au împlinit cinci ani de când sufletul zbuciumat al lui Octavian Goga a trecut dincolo de marginile acestei vieţi. In acele zile de primăvară ale anului 1938, dangătul trist al clopotelor dela Ciucea nu vestia numai moartea acestui bun Român, ci şi agonia unei ţări întregi. Cu Octavian Goga se prăbuşia atunci unul dintre stâlpii de rezistenţă ai stăvilarului menit să oprească valul de înstrăinare care se abătea asupra ţării. Când apoi peste vreo şase luni de zile de amarnică viaţă a căzut răpus şi celalt stâlp de rezistenţă, stăvilarul care oprise până atunci cotropirea ţării, a început să se clatine şi nu peste îndelungată vreme a şi fost rupt, mai întâi dinspre partea de miazănoapte şi răsărit, unde presiunea iudaică fusese mai mare, pentru ca apoi să cedeze şi'n celelalte părţi ale ţării.

Vor cerceta istoriografii viitorului mult şi bine suferinţele îndurate de acest Neam românesc în cursul veacurilor, dar cu anevoie vor mai găsi o altă epocă în istoria sa în care primejdiile să fi fost mai mari, durerile şi nedreptăţile suferite de el mai adânci, mai cutremurătoare.

Este meritul de veci al tineretului român de a fi recunoscut din timp aceste primejdii şi de a fi reacţionat cu toată vigoarea împotriva lor, şi e meritul nepieritor al lui Octavian Goga de a fi simţit toată îngrijorarea şi amărăciunea acestui tineret, de a-l fi înţeles şi încurajat prin numeroase articole şi conferinţe.

*

Septemvrie 1920. In sala Teatrului Naţional din Cluj se ţinea primul congres al studenţimii române de după Unire. Vreo cinci mii de studenţi dela toate cele patru universităţi din ţară se'ntruniră pentru a-şi fixa noul crez. In culise stătea însă la pândă iudaismul. Stătea la pândă şi-şi punea toată puterea, că să câştige tineretul ţării pentru ideile sale „umanitare", să-i adoarmă vigilenţa şi să-l prăbuşească pe panta socialismului bolşevic. Ii stăteau însă în cale centrele studenţeşti care fuseseră până atunci focare curate ale naţionalismului intransigent. Trebuiau cucerite deci aceste cetăţi de rezistenţă ale sufletului românesc. Conducătorii congresului, cu deosebire cei din Bucureşti şi Iaşi, fuseseră câştigaţi pentru teza iudaică şi au şi pus la ordinea de zi: **intrarea studenţilor evrei în centrele studenţeşti.** Covârşitoarea majoritate a studenţimii fusese câştigată pentru această idee. Un vânt de larg şi suspect „umanitarism" bătea pe atunci prin rândurile studenţimii. Propaganda iudaică dăduse roade. Iată însă că în momentul când credeai că studenţimea română îi va primi pe Jidani cu braţele deschise în rândurile ei, s'a ridicat dintr'odată din mijlocul unui mic grup de studenţi un tânăr şi a pornit lupta împotriva amestecului elementelor iudaice în problemele de viaţă ale poporului român. A vorbit cu atâta însufleţire şi argumentele sale au fost atât de convingătoare, încât până la sfârşit a izbutit să-şi impuie punctul său de vedere şi studenţii jidani n'au fost primiţi în centrele studenţeşti. Astfel studenţimea tulburată de propaganda iudeo-bolşevică şi desorientată un moment, şi-a regăsit în această hotărîre a congresului sufletul ei de odinioară, a părăsit de atunci povârnişul pe care era pe cale de a aluneca spre extrema stângă şi s'a întors la drumurile străvechi ale istoriei sale. **Se poate spune fără nici o exagerare că acel congres a fost hotăritor pentru soarta studenţimii române şi a întregului Neam românesc.**

Tânărul care a determinat această schimbare, a readus în matca naţionalismului sufletul tulburat al tineretului român şi a câştigat astfel prima şi cea mai de seamă bătălie împotriva iudaismului în anii de după războiu. Era înalt, chipeş şi purta costum naţional. Il chema Corneliu Zelea Codreanu. Iar congresul s'a ţinut sub preşedinţia de onoare a lui Octavian Goga.

*

Trecură anii. Jidanii deveniseră cetăţeni români în rând cu Românii băştinaşi. Importante sectoare ale vieţii economice şi culturale intraseră în mâna lor. Inundaseră universităţile şi celelalte şcoli, căutând să-şi impună pretutindeni concepţia lor de viaţă iudeo-bolşevică. Studenţimea română, purtând în ea făclia aprinsă la congresul dela Cluj, se zbuciuma pe baricadele ei, căutând să trezească conştiinţa adormită a păturii conducătoare a ţării. Presa se înstrăinase în mare măsură. Creatori de opinie publică în ţara românească ajunseseră de acum: Albert Honigmann, Iacob Rosenthal, C. Graur (Brauer), Braunstein-Brănişteanu, Blumenfeld, Alfred Hefter şi alţi cetăţeni de aceeaşi origine, dintre care unii se ascundeau sub frumoase nume istorice ca: Radu Negru, Miron Costin, Aprodul Purice ... Veninul vărsat de aceşti făuritori de opinie publică asupra tineretului român care a îndrăznit să ridice steagul resurecţiei naţionale şi să-şi apere astfel cu ultima energie „sărăcia, nevoile şi neamul", a fost atât de abundent, încât isbutise să otrăvească şi să clatine multe suflete slabe. Şi atunci s'a ridicat Octavian Goga şi a pornit o viguroasă campanie împotriva acestei prese jidovite. „Gazetele sunt plămânii neamului" — zicea poetul într'o conferinţă ţinută la Universitatea din Cluj în faţa studenţimii române. Aceşti plămâni „ni s'au îmbolnăvit, atacaţi în mod intempestiv de miasme parazitare. Nimic nu poate învedera mai evident criza sufletească în care ne găsim, ca faptul că secretul tiparului l-am pierdut din mână, a ieşit din familie şi a intrat în posesia altora". Şi apoi avertismentul: **„... dacă am îngădui să degenereze presa dela apostolat la o întreprindere comercială robită capitalismului internaţional, ar însemna să scăpăm din mână diriguirea sorţii noastre şi să alunecăm pe povârniş."**

Şi s'a războit Octavian Goga atâta timp cu această presă înstrăinată până când a izbutit s'o zugrume de veci.

Legăturile sale vremelnice cu oameni care s'au apropiat de el pentru a-l abate din calea luminoasă a naţionalismului românesc n'au izbutit să-i taie niciodată rădăcinele adânci care-l legau de fiinţa neamului său. Flacăra credinţelor sale naţionaliste ardea în el în văIvătăi, iar inima sa era totdeauna alăturea de tineretul ţării „Mustul care fierbe" e înainte de toate un monument ridicat cultului tinereţii. Arareori tineretul unei ţări a avut un apologist cu inimă mai caldă.

Iată, bunăoară, în ce cuvinte vorbeşte poetul despre mişcarea tineretului dela patruzeci şi opt: „Societatea .... s'a împărţit între tineri şi bătrâni, ca în două tabere potrivnice. O adevărată prăpastie intelectuală şi morală se săpase între cele două mentalităţi. Vechii boieri, işlicari dela Iaşi şi Bucureşti, priveau cu duşmănie şi desgust svârcolirile bonjurişţilor imberbi, în vreme ce episcopul Lemeni, cu canonicii săi alunecaţi pe panta maghiarismului, alunga pe tânărul Bărnuţiu din Blaj şi elimina pe studenţii dela institutul de teologie de sub ocrotirea lui. Triumful a fost al tinerilor şi de o parte şi de alta." Căci „după înfrângerea lor de acasă, răsvrătiţii dărâmători ai trecutului, emigranţi prin toate centrele din apus, au încercat pretutindeni să-şi puie de acord opera lor cu frământarea largă din străinătate. Tinereţa lor venea ca o dublă garanţie. Le da mai întâi putinţa să înţeleagă marile transformări de peste hotare şi-i învestea totodată cu puterea de sacrificiu pe care o cerea izbânda". Astfel „un întreg popor, cu toată soarta lui, la un punct determinant al istoriei, e lăsat pe mâna unor îndrumători improvizaţi din rândurile tineretului. Ei devin centrul de acţiune al redeşteptării, ei fac adunarea dela Blaj peste capul batrânilor circumspecţi, ei se transformă în prefecţi şi tribuni şi comandă armate victorioase de ţărani, după ce ieri alaltăieri abia descifraseră dreptul canonic la teologia din Blaj" .... **„Şi într'un loc şi într'altul, la patruzeci şi opt, tinerii de douăzeci de ani au făcut istoria neamului."**

Şi poetul îşi încheie această emoţionantă apologie cu cuvintele: „Iată de ce, acolo la Ţebea, în aierul proaspăt al brazilor, la mormântul Iancului, sufletul meu, bătut de atâtea vânturi, ... dornic de lumină şi de puritate, s'a închinat la cultul tinereţii ..."*)

Un suflet ca acesta nu putea să rămână timp îndelungat în afara zbuciumului de moarte al Neamului său. La 14 Iulie 1935 a fuzionat cu Liga profesorului A.C.Cuza, înfiinţând Partidul Naţional-Creştin. Ce-a urmat de atunci înainte, se ştie. Evenimentele sunt prea proaspete şi au lăsat urme prea adânci şi dureroase în sufletele Românilor, decât să se fi putut şterge cu uşurinţă. La 29 Decemvrie 1937 Octavian Goga a format primul guvern antiiudaic al ţării româneşti. Una dintre primele sale măsuri de profilaxie naţională a fost sistarea faimoaselor ziare: „Adevărul", „Dimineaţa" şi „Lupta", împotriva cărora a dus una dintre cele mai pasionate lupte. Măsurile luate în cursul lunei Ianuarie 1938 pentru doborîrea puterii iudaice din ţară i-au atras-după cum era de prevăzut-duşmănia iudaismului mondial care şi-a mobilizat toate forţele împotriva sa. In urma intervenţiilor făcute de miniştrii Franţei şi ai Angliei din Bucureşti în favoarea Jidanilor din ţară, la 10 Februarie 1938 guvernul său a fost silit să se retragă dela cârma ţării. Astfel, după o guvernare care n'a durat decât 44 de zile, acest prim guvern antiiudaic al României a fost doborît de către conspiraţia mondială a iudaismului. Atunci a scos poetul acel strigăt de durere: **Israel, ai învins!** care a cutremurat adânc sufletele întregii românimi şi a aflat un prelung ecou în cugetele tuturor antisemiţilor din lume.

Inima poetului n'a mai putut supravieţui timp îndelungat unei asemenea lovituri şi s'a stins în primele zile de primăvară ale aceluiaşi an.

*

In ultima lună a anului în care s'a stins Goga, iudaismul prăznuia în delir biruinţele dobândite. Şi aveau de ce să se bucure Iudeii! Le reuşise să-l doboare atât pe cel ce presidase congresul studenţesc dela Cluj, cât şi pe cel ce dăduse şi câştigase în acelaşi congres prima mare bătălie împotriva puterii iudaice din ţară. Satisfacţia le era deplină!

Prin moartea lui Octavian Goga, românimea n'a pierdut numai pe genialul cântăreţ al suferinţelor şi idealurilor sale, ci şi pe unul dintre fii săi cei mai credincioşi: tineretul ţării a pierdut pe un apologist de frunte al virtuţilor sale, iar mişcarea antiiudaică de peste hotare pe unul dintre prietenii săi cei mai preţioşi.

(Serviciul Mondial)

*) Octavian Goga, Mustul care fierbe, pag. 20—22 şi 31—33.

Marele Muftiu al Ierusalimului, un luptător mpotriva jugului iudeo-britanic

Marele Muftiu al Ierusalimului, Hadji Emin el-Husseini care a împlinit de curând 48 de ani, e descendentul celebrei familii palestiniene el-Husseini a cărei obârşie ajunge până la profetul Islamului Mahomed şi care deţine de vreo 400 de ani funcţiunea de Mare Muftiu al Ierusalimului.

Mohamed Emin el-Husseini s'a născut în anul 1895 în Ierusalim. După absolvirea cursurilor şcolare din oraşul său natal, a continuat în Cairo studiul religiei şi al ştiinţelor islamice, apoi a urmat, după izbucnirea primului războiu mondial, şcoala ofiţerilor de rezervă din Constantinopol. A luat apoi parte activă la acel războiu ca ofiţer de rezervă al armatei turceşti.

După intrarea Englezilor în Palestina în anul 1917, Mohamed Emin el-Husseini, văzând că Englezii îşi calcă cuvântul dat Arabilor şi dându-şi seama de primejdia cotropirii pământului arab de către Jidani, a început în Palestina lupta împotriva politicei de asuprire a Anglo-Iudeilor.

Acuzat fiind de Englezi de a fi organizat prima răzvrătire arabă care a izbucnit în Palestina în anul 1919, a fost condamnat la zece ani închisoare. I-a reuşit însă să se refugieze peste Transjordania în Siria, unde şi-a continuat activitatea în deplină solidaritate cu conducătorii arabi naţionalişti din jurul Regelui Faisal. După izgonirea lui Faisal de către Francezi şi după căderea guvernului arab din

Siria, Mohamed Emin el-Husseini s'a refugiat în pustiul Siriei, unde a stat ascuns timp mai îndelungat. Când, după decretarea unei amnestii generale de către autorităţile britanice, i s'a comunicat graţierea sa, el a răspuns că numai criminalii se graţiază şi că el respinge orice graţiere. Nici nu s'a întors în ţară, decât după moartea fratelui său care îndeplinise funcţiunea de Marc Muftiu, funcţiune care i-a fost încredinţată în anul 1951 de către Inaltul consiliu islamic.

Cum musulmanii formează în Palestina marea majoritate a populaţiei şi cum Inaltul consiliu islamic al cărui preşedinte permanent e Marele Muftiu, e singura corporaţie eligibilă a ţării, Marele Muftiu a devenit chiar prin acest fapt reprezentantul cel mai de seamă al majorităţii populaţiei şi conducea în această calitate viaţa religioasă, culturală şi economică a mohamedanilor din Palestina. Incepând din acest moment, Marele Muftiu a putut să exercite o puternică influenţă asupra coreligionarilor săi, fapt pe care a ştiut să-l folosească în lupta pentru libertatea poporului său. In curând a ajuns la convingerea că nu poate obţine dela Englezi nimic pe calea tratativelor şi a trecut pe faţă de partea mişcării activiste a naţionaliştilor arabi pentru a lupta împotriva iudaismului care se bucura de protecţia Londrei.

Marele Muftiu care e un Arab şi un naţionalist în înţelesul cel mai plin al cuvântului, şi-a dat seama că Palestina nu se poate salva decât prin unirea forţelor arabe şi islamice şi că problema capitală a tuturor acestor ţări se poate traduce prin adânca dorinţă arabă de a-şi redobândi libertatea ce le fusese răpită de către coaliţia iudeo-britanică. In această luptă a Arabilor de a rupe lanţurile robiei şi a crea astfel un stat unit şi liber, potrivit exigenţelor progresului civilizaţiei de azi, dânsul a devenit cel mai de seamă reprezentant al mohamedanilor. Pentru a realiza unitatea şi solidaritatea tuturor Arabilor în lupta lor de independenţă, dânsul a întreprins în anul 1925 o călătorie mai lungă prin ţările arabe. Cu această ocazie dânsul a adâncit relaţiile sale cu Regele Faisal şi cu conducătorii mişcării naţionalgarea frontului unic al Arabilor. In anul 1929 au izbucnit în Palestina foarte puternice agitaţii antiiudaice. Şi de astă dată Marele Muftiu a fost acuzat ca autor moral al acestor nelinişti, dar comisiunea de anchetă care s'a format, nu i-a putut dovedi nimic. Comisiunea de anchetă a recunoscut că cauza agitaţiilor se datoreşte politicei britanice şi l-a invitat în 1930 pe Marele Muftiu să plece cu o delegaţie arabă la Londra, pentru a trata cu guvernul englez asupra viitorului Palestinei. **Propunerile britanice care la urma urmei ar fi fost acceptabile, au fost însă în aşa fel modificate prin influenţa şi intrigile iudaismului, încât delegaţia arabă s'a văzut nevoită să părăsească Londra, fără să fi încheiat vreo înţelegere cu guvernul britanic şi cu convingerea că orice înţelegere cu acest guvern e imposibilă atâta vreme cât acesta e supus influenţei iudaice.** Astfel acest eveniment nu l-a putut decât întări pe Marele Muftiu în convingerea că Palestina nu va putea fi salvată decât numai dacă toată lumea arabă şi islamică va porni unită împotriva iudaismului.

In vederea examinării problemei Palestinei şi a celei islamice în general, Marele Muftiu a convocat în anul 1931 un Congres general arabo-musulman la Ierusalim, la care au participat delegaţi din toate părţile lumii musulmane, din Polonia şi până'n Indoasia, din Afganistan şi până'n Maroc. Emin el-Husseini a fost proclamat preşedinte al Congresului, care a hotărît să se întrunească periodic şi să fixeze liniile unei politici islamice care să fie capabilă a asigura viitorul popoarelor islamice. In vederea realizării acestui program, Marele Muftiu, însoţit de cunoscutul conducător egiptean Mohamed Ali-Allubah Paşa, a vizitat rând pe rând: Iracul, Indiile, Afganistanul, Belucistanul şi Iranul, reuşind să stabilească legături strânse cu conducătorii, regii şi emirii acestor ţări.

Când în urma conspiraţiilor engleze şi agenţilor cumpăraţi de aceştia, a izbucnit în anul 1934 războiul între regatul lui Ibn Saud şi Yemen, Marele Muftiu s'a dus în fruntea unei delegaţii la Mecca şi Sana, reuşindu-i nu numai să pună capăt războiului, dar şi să-i convingă pe suveranii celor două ţări să încheie un tratat de alianţă. Acest tratat a servit apoi drept bază pentru încheerea Alianţei arabe (al-hilf al'arabi) la care a aderat şi Yemen. Acest act care constitue un pas important în spre înfăptuirea unităţii arabe, i-a asigarat Marelui Muftiu un mare prestigiu în toată lumea arabă.

In acelaşi an Emin el-Husseini a luat în lupta sa împotriva iudaismului cunoscuta dispoziţie care le interzicea Arabilor să vândă pământ Jidanilor.

Intre timp situaţia Arabilor din Palestina se înrăutăţia tot mai mult. Când în 1933 naţional-socialismul a ajuns la putere în Germania, el a atras atenţia lumii întregi asupra primejdiei iudaice. In urma acestui fapt Jidanii începură din nou să invadeze Palestina prin imigrări masive. Valul cotropirii iudaice a fost atât de puternic, încât dacă ar fi continuat în acelaşi ritm, ar fi dus în scurt timp la strivirea populaţiei arabe.

In anul 1936 situaţia s'a agravat din nou în aşa măsură, încât a făcut să isbucnească marea răscoală care a durat cu intermitenţe până la izbucnirea războiului de azi. Marele Muftiu a fost ales de către toate partidele Palestinei ca preşedinte al "Consiliului suprem arab" care a pregătit şi condus această răscoală. Englezii au încercat să-l aresteze şi au înconjurat casa în care-şi ţinea şedinţele. Marelui Muftiu i-a reuşit însă să se refugieze cu puţine minute înainte de pătrunderea Englezilor în casă şi să se ascundă în moscheea Aksa., und a rămas timp de câteva luni, înconjurat fiind de soldaţi englezi.

In anul 1937 i-a reuşit însfârşit, după multe peripeţii, să evadeze din moschee şi să se refugieze la Jaffa. De aici a plecat cu o barcă spre Siria, unde a ajuns după o călătorie de mai multe zile. Acolo a rămas timp de doi ani de zile şi a continuat să conducă mişcarea revoluţionară din Palestina, cu tot controlul sever al autorităţilor franceze şi engleze. După izbucnirea războiului, era cât pe ce să fie extrădat de către autorităţile franceze, dar şi de astă dată i-a reuşit să se refugieze şi să treacă prin regiunea deşertului în Irac. Acolo a exercitat o influenţă considerabilă asupra opiniei publice arabe pe care o îndreptase împotriva Angliei. Dânsul s'a ridicat cu vehemenţă împotriva intrării trupelor britanice în Irac şi a dat lumii arabe şi islamice autorizaţia („Fetwa") de a porni războiul împotriva Angliei.

După ocuparea în 1941 a Iracului de către Englezi, Marele Muftiu, s'a refugiat în Iran, iar după ocuparea Iranului de către trupele anglo-sovietice, i-a reuşit să se strecoare printre posturile duşmane şi să ajungă prin Turcia în Europa, de unde continuă să conducă cu aceeaşi hotărîre lupta sa împotriva Jidanilor şi Englezilor. In lupta aceasta Marele Muftiu lucrează în deplin acord cu organizaţia arabă pe care tot el a creat-o şi care cuprinde toate ţările arabe şi islamice. Această organizaţie e cea mai puternică dintre toate organizaţiile arabe de până acum şi ea numără numai în Indii 72 de secţii. Marele Muftiu pe capul căruia generalul Wawell a pus un premiu de 25000 pfunzi, se bucură în toată lumea islamică de o profundă veneraţie. El nu e numai conducătorul luptei pentru libertatea poporului arab, ci şi a întregii lumi mohamedane care luptă pentru scuturarea definitivă a jugului anglo-iudaic. (Serviciul Mondial)

Originele puterii iudaice în Statele Unite

"Iuda a descoperit marea importanţă a Americei pentru înfăptuirea planurilor sale! - Se va trezi poporul american încă la timp, pentru a descoperi şi el la rândul său primejdia cotropirii iudaice - va descoperi şi America pe Iuda?"

Cu întrebarea aceasta îşi încheie Othmar Krainz lucrarea sa asupra problemei jidoveşti, apărută sub titlul de "Juda entdeckt Amerika" ("Iuda descopere America") în editura germană Hort. Othmar Krainz ne dă în lucrarea sa o imagine cât se poate de clară şi plastică a ascensiunii axtrem de rapide pe care a realizat-o iudaismul timp de numai câteva decenii în Statele Unite. La pagina 70 a lucrării sale autorul ne arată începuturile influenţei iudaice asupra politicei americane:

"Cu toate acestea abia în anul 1825 a izbutit să intre primul Jidan în Senatul Statelor Unite, în persoana "celebrului" avocat şi susţinător al sclavajului, Iudah P. Benjamin, unul dintre membrii guvernului rebel din regiunea de Sud a ţării, care se declarase independent. Odată cu Iudah P. Benjamin, Jidanii au izbutit însfârşit să intre pe faţă în politica americană. Dacă pe vremea lui Peter Stuyvesant Jidanii nu puteau să obţină drepturile cetăţeneşti şi nici să devină proprietari de pământ şi case, acum îi vedem dintr'odată ca membri în cabinete ministeriale, exercitându-şi puterile asupra populaţiei albe neiudaice!

Din acel moment politica a devenit dintr'odată un izvor de câştig, o afacere rentabilă. Redusă la rolul de susţinătoare a intereselor particulare, politica a devenit un fel de sucursală comercială condusă mai ales de Jidani. Politicienii nu mai stăteau în slujba ţării — ci ţara trebuia să stea în slujba lor. Măsurile destinate binelui poporului erau confiscate în folosul personal al politicienilor. Politica se transformă într'o tarabă ordinară, într'un sistem rafinat de exploatare şi de jaf în folos personal.

Dacă e adevărat că despotismul se caracterizează mai ales prin faptul că interesul particular al fiecăruia se confundă cu cel obştesc, atunci putem spune că Statele Unite au atins în acea vreme cea mai înaltă treaptă a despotismului. Meschinăria devenise o virtute a vieţii politice, "libertatea" o ipocrizie, iar mijlocul cel mai lesnicios de îmbogăţire, comerţul cu sclavi!

Cea mai mare parte a regiunii nordice a Uniunii se lepădă cu scârbă şi dispreţ de această decadenţă tipic jidovească a aparatului administrativ. Această corupţie jidovească a luat până'n anul 1860 proporţii cu adevărat gigantice.

In acest an senatorul Toombs a făcut în Senat următoarea declaraţie:

„Ne place să vorbim despre corupţia din Mexic, din Spania şi Franţa. Se prea poate ca multe din câte se spun să fie şi adevărate. Totuşi propria mea experienţă şi propriile mele observaţii mă îndreptăţesc să-mi exprim convingerea că nicăiri pe lume nu există un regim mai corupt ca cel al Statelor Unite din America . . ."

Astăzi iudaismul e stăpân deplin în Statele Unite. Cercul jidovesc din jurul lui Roosevelt e închis şi ca şi'n primul război mondial, aşa şi acum Jidanii sunt aceia care au determinat intrarea Statelor Unite în război. Să sperăm că populaţia Statelor Unite se va trezi încă la timp ca să-şi dea seama că războiul ce-l poartă azi, e războiul intereselor jidoveşti.

(Serviciul Mondial)

Culisele politicii englezeşti în Mediterană

Trebue să accentuăm mereu că politica externă a Statelor Unite şi a Angliei merge mână în mână cu politica externă a iudaismului mondial. **Sprijinindu-se pe influenţa sa deosebit de puternică asupra Statelor Unite şi a Marei Britanii, iudaismul mondial foloseşte forţa militară a acestor ţări pentru a satisface propriile sale interese.** Faptul acesta are drept urmare că atât Statele Unite cât şi Anglia nu duc o politică în conformitate cu interesele propriilor lor popoare, ci contribuc numai la întărirea intereselor jidoveşti şi a influenţei iudaice în lume. In centrul preocupărilor politice ale politicienilor anglo-saxoni nu stau cele două popoare, englez şi american, ci numai şi numai interesele iudaismului mondial care joacă totdeauna rolul capital în toate deciziile oamenilor de stat anglo-saxoni. In felul acesta s'a ajuns ca Statele Unite şi Anglia să ia de câţiva ani hotăriri care sunt în cea mai mare parte îndreptate direct împotriva propriilor lor popoare.

Dacă vrem să înţelegem hotăririle şi deciziile oamenilor de stat americani şi engleji şi ţinem să ne

dăm bine seama de scopurile urmărite de ei, atunci nu trebue să-i privim printr'o prizmă americană sau engleză, ci trebue să-i punem totdeauna în legătură cu politica mondială iudaică. In felul acesta obţinem o imagine clară asupra politicii anglo-saxone şi ne putem explica o mulţime de hotăriri ilogice şi apolitice ale acestor oameni de stat.

Astfel, de pildă, politica din Mediterană, aşa cum a fost ea dusă de Anglia până la isbucnirea războiului, din punct de vedere naţional englezesc este absolut greşită şi chiar dăunătoare, dar îşi găseşte o explicaţie în faptul că Anglia se teme să nu indispună iudaismul mondial.

Politica Mediteranei constitue de mulţi ani o temă foarte controversată în cercurile politice englezeşti. Mulţi erau de părere că Marea Britanie, în interesul concentrării tuturor forţelor sale, ar trebui să retragă flota din spaţiul meditaranean. Cererile acestea ale politicienilor şi militarilor britanici au fost mereu respinse de guvernul englez sub fel de fel de pretexte.

Revista „Auswärtige Politik" numărul 3 din Martie 1943 publică acum un document anglo-francez din anul 1938/39 din care se pot vedea adevăratele temeiuri ale politicii engleze̦ti din Mediterana din ultimii ani. E vorba de un document comun publicat de „Royal Institute of International Affairs" din Londra şi de „Centre d'Etudes étrangères" şi de „Centre d'informations documentaires" din Paris şi adresat sub titlu „confidenţial" principalilor politicieni englezi şi francezi.

Grupul francez era compus din următorii membrii: Prinţul de Beauvau-Craon (preşedinte), André Maurois, André Siegfried, E. Dennery, R. Jullard, René Maheu, Paul Vaucher. Membrii englezi ai comitetului erau următoarele personalităţi: lordul Astor, profesorul Ernest Baker, căpitanul Wedgwood Benn (membru al Parlamentului), lordul Cranborne (membru al Parlamentului), David Loch, George Peel, Sir Frederick Whyte, E. L. Woodward. Comitetul englezesc pentru chestiunile mediteraniene cuprindea următorii membri: Sir Roland Storre (preşedinte), profesorul Ernest Barker, locotenentul general Sir Ronald Charles, colonelul W. G. Elphinston, profesorul H. A. R. Gibb, E. H. Keeling (membru al Parlamentului), George Martelli, viceamiralul C. V. Usborne, E. L. Woodward, doamna Neame (informatoare). Comitetul francez era format din: L. Aubert, R. de Caix, guvernatorul general Carde, Charlety, generalul Huré, J. Kaiser, Pierre Lyautey, R. Montagne (informator), H. Pernot, A. Reussner, J. Siegler, Ch. Stieg (fost preşedinte de tribunal).

In partea întâia documentul se ocupă între altele de „întrebuinţarea forţelor mediteraneene ca armă diplomatică" şi de „avantajele strategice care ar rezulta de pe urma prezenţei forţelor armate în Mediterană", iar partea a doua desbate **problema Palestinei.** Reproducem textual capitolul privitor la această problemă:

„Unul din motivele pentru care oficialitatea engleză şi-a luat sarcina mandatului asupra Palestinei şi a Transiordaniei a fost apărarea ţărmului oriental al canalului de Suez. Nu e locul să ne ocupăm de faptul dacă promisiunile făcute de Anglia Evreilor şi Arabilor sunt în conformitate cu această politică şi dacă ele pot fi duse la îndeplinire. Tot ce se poate spune e că avantajul fixării unor puncte de sprijin are ca desavantaj faptul că Anglia îşi atrage prin aceasta atât mânia poporului arab cât şi a celui evreu. Căci deşi Anglia a admis colonizarea unui număr de 400000 de Jidani în Palestina, ea şi-a atras cu toate acestea reproşuri violente din partea unui mare număr de sionişti care socot că actuala extintere a patriei iudaice e, în raport cu trebuinţele poporului iudeu, ridicolă. Aceleaşi cercuri sioniste nu-şi ascund câtuşi de puţin nemulţumirea faţă de lipsa de securitate în care se găseşte populaţia iudaică în Palestina. Pe de altă parte Arabii din Palestina au reuşit să convingă întreaga lume a Islamului de falşitatea politicei engleze. Căci deşi Anglia şi-a luat angajamentul de a respecta drepturile Arabilor, ea le asigură totuşi Jidanilor o imigraţie încetată, dar sigură, aşa încât să obţină cu vremea preponderenţa asupra Arabilor. Acest argument l-au folosit Arabii pentru a-i convinge pe vecinii lor că Englezii din oameni relativ de treabă, cum au fost înainte vreme, au ajuns acum un popor în cuvântul căruia nu te mai poţi încrede."

Mărturisirea aceasta este demnă de reţinut şi eşecul politicei engleze în Palestina continuă să preocupe opinia publică. Documentul politicienilor anglo-francezi cuprinde la sfârşit un fapt care iese într'adevăr din comun. Sub titlul „Obligaţii morale faţă de populaţiile subjugate" documentul stabileşte bazele politicii britanice în Mediterană şi face cunoscut dece nu poate în nici un caz Marea Britanie să se retragă din Mediterană, chiar dacă această măsură ar fi cea mai bună:

„Dar sunt două popoare care ar suferi pierderi materiale, dacă s'ar retrage Anglia din Mediterană. Pe de o parte este populaţia din Malta care a luptat în mod activ pentru Marea Britanie şi împotriva influenţelor străine şi care fără îndoială ar avea de suferit de pe urma atitudinei ei în favoarea Marei Britanii.

Al doilea grup de jertfiţi, poate cu mult mai important, ar fi Jidanii din Palestina, care nu sunt în stare să se apere împotriva vecinilor lor decât cu ajutorul Marei Britanii. Cei ce pledează pentru o retragere a Angliei din Mediterană nu vor să ţină seama de faptul că Anglia nu poate să-şi calce cuvântul şi angajamentul faţă de poporul evreu şi declară că în cazul unui război cu Italia „nu putem ţine imobilizate în Mediterana orientală vapoarele de război ale Angliei pentru a apăra 400000 de Jidani". Dar, răspundem noi, chiar dacă trecem cu vederea obligaţia noastră morală faţă de poporul jidovesc, trebuie să mai amintim că de acest fapt e legat şi un foarte important interes de ordin material. Dacă Anglia îi va lăsa în voia soartei pe Jidanii din Palestina, atunci îşi va atrage ura întregii rase jidoveşti. Primele urmări ale unei asemenea atitudini ar fi o imediată răcire a relaţiilor anglo-americane, determinată de covârşitoarea influenţă pe care o exercită Jidanii asupra Statelor Unite."

Mărturisirea aceasta e cât se poate de clară şi precisă. Politicienii englezi şi francezi au stabilit în chipul acesta pe bază documentară că politica urmărită de Anglia şi de Statele Unite în Mediterană în epoca premergătoare războiului, n'a fost determinată de interese naţionale, ci de interese străine şi că ea a fost inspirată de teama ca legăturile anglo-americane să nu fie stânjenite de nemulţumirea Jidanilor din întreaga lume.

Atât de departe a ajuns Anglia în ceea ce priveşte dependenţa ei faţă de iudaismul mondial!

Politicienii englezi au susţinut deci părerea că „Anglia nu poate să ţină imobilizate în Mediterana orientală vapoarele sale de război pentru a apăra 400000 de Jidani". Ei n'au putut să-şi impuie părerea, deoarece guvernul britanic se teme de mânia Jidanilor şi de răzbunarea rasei jidoveşti.

Politicienii englezi vroiau să treacă cu vederea „obligaţia morală" faţă de Jidanii din Palestina şi să facă o politică de interese curat britanice. Dar ei n'au reuşit „pentrucă o asemenea politică ar fi avut drept urmare o imediată răcire a relaţiilor anglo-americane, determinată de covârşitoarea influenţă pe care o exercită Jidanii asupra Statelor Unite"!

Guvernul britanic a fost nevoit dimpotrivă să cedeze presiunii jidoveşti şi să înmulţească chiar, în anul 1936, punctele sale de sprijin din Mediterană.

La sfârşitul documentului redactat de politicienii anglo-francezi, putem citi şi cele ce urmează:

„In vara şi toamna anului 1936 guvernul britanic a făcut cunoscut prin cuvântul unor miniştri că intenţionează să întărească anumite puncte de sprijin în Mediterană. Această hotărâre a pornit din consideraţiunile pe care le-am amintit mai sus ..."

Astfel, împotriva dorinţei oamenilor politici ai Marei Britanii şi a intereselor ţării, flota britanică a fost reţinută în Mediterană, de teama de a nu supăra pe Jidani şi cu intenţia de a nu stânjeni relaţiile diplomatice anglo-americane. Pe lângă aceasta au fost create noui puncte de sprijin.

Dacă ar mai fi fost nevoie de încă o dovadă că politica Angliei şi a Statelor Unite e în întregime subordonată intereselor iudaice, apoi documentul reprodus aici ne-a dat-o cu prisosinţă.

Aşadară înşişi oamenii politici ai Marei Britanii au recunoscut pe faţă că încă din anii 1936/1937 guvernul britanic nu mai era stăpân pe deciziile sale. Supus fiind presiunii iudaismului mondial, guvernul britanic nu mai era în stare să urmărească o politică de interese proprii. O naţiune însă care se lasă copleşită în asemenea măsură de influenţa jidovească, va fi în mod fatal lovită atunci când această influenţă va fi la rândul ei exterminată în întregime.

(Serviciul Mondial)

Ştiri de pretutindeni

Anglia

Revista londoneză „New Statesman and Nation" a publicat de curând un articol care se ocupă de atitudinea provocatoare a Jidanilor din Anglia şi de creşterea mişcării antiiudaice în Marea Britanie şi cu deosebire în Londra. Iată, bunăoară, ce putem citi textual în acest articol: „Se trece cu vederea un fapt care contribuie în cea mai mare măsură la intensificarea mişcării antiiudaice. E vorba în primul rând de conduita Jidanilor străini care trăiesc în mijlocul nostru. E profund regretabil că în vremuri ca acestea avem de suferit atâtea neajunsuri de pe urma purtării obraznice şi respingătoare a Jidanilor veniţi din străinătate. Ei petrec până'n zori de zi, şi fără să se sinchisească câtuşi de puţin de lipsa de carburanţi, se folosesc fără limită de automobilele lor. Unul dintre relele cele mai mari însă e că prin sistemul lor de corupţie ei acaparează aproape întreg personalul de serviciu. Consecinţele acestei stări de lucruri sunt cât se poate de rele şi produc o amărăciune pe care cercurile engleze n'au cunoscut-o niciodată până acum. Aceşti indivizi au devenit o minoritate atât de gălăgioasă, încât ei par a fi cu mult mai mulţi decât sunt în realitate. Stând lucrurile astfel, nu-i de mirare că aversiunea faţă de Jidani creşte cu o repezeciune îngrijorătoare."

*

Asociaţia ziariştilor străini din Londra l-a ales ca preşedinte pe Jidanul Rothstein, reprezentantul agenţiei bolşevice TASS. Nu constitue nici un secret pentru ziariştii londonezi că această alegere s'a făcut la dorinţa ambasadorului sovietic Maisky.

Jidanului Rothstein i se oferă un prilej binevenit de a-şi intensifica propaganda în favoarea Uniunii Sovietelor şi'n asociaţia ziariştilor străini.

*

Foaia săptămânală „The Jewish Chronicle" se ocupă în numărul său 3852 din 1943 de ziarul polonez „Mysl Polska" din Londra căruia îi reproşează că a publicat un articol lung de aproape 12 pagini, în care se îndreaptă împotriva Jidanilor din Palestina. „The Jewish Chronicle" crede că un articol ca cel publicat în ziarul polonez „nu i-ar displace nici lui Hitler".

*

Cu prilejul unei discuţii asupra problemei jidoveşti din Camera Lorzilor, a luat cuvântul şi faimosul episcop de Canterbury pentru a lua, bine înţeles, apărarea iudaismului mondial. El a cerut ca guvernul englez să ia ample măsuri de ajutorare în favoarea Jidanilor şi să acorde fără nici un fel de dificultate viza de intrare în Anglia tuturor Jidanilor refugiaţi.

*

Populaţia engleză ia o atitudine tot mai dușmănoasă faţă de emigranţii jidani din Germania şi din celelalte ţări europene. Numeroase foi volante antijudaice şi scrisori adresate ziarelor engleze arată că aceşti emigranţi au o purtare cu desăvârşire provocatoare faţă de populaţia engleză. Aceşti emigranţi se ocupă mai ales cu afaceri tenebroase şi se îmbogăţesc pe cale ilegală, pe când Englezii sunt nevoiţi să lupte pe front. Aşadară pretutindeni acelaşi lucru. Fie că trăesc în Germania sau în Anglia sau în oricare altă ţară, Jidanii sunt paraziţii înăscuţi şi

rămân deci mereu aceiaşi. E un semn cât se poate de bun că cercuri din ce în ce mai largi ale populaţiei engleze încep să se convingă de acest fapt.

Olanda

Comisariatul general al Siguranţei din Olanda a luat măsurile necesare pentru scoaterea tuturor Jidanilor din provinciile Olandei şi internarea lor în lagărul din Vught. In afară de lagăre, numai Jidanii din Amsterdam au fost lăsaţi la locul lor.

In aceste lagăre li se dă Jidanilor ocazia de a munci, pentru prima oară în viaţa lor, o muncă constructivă.

Franţa

Consiliul comunal al oraşului industrial Saint Denis a hotărît să-i dedice o stradă lui Edouard Drumont, celui dintâiu şi mai de seamă precursor francez al luptei împotriva iudaismului. După cum se ştie, Edouard Drumont e autorul lucrării „La France Juive", în care a făcut o expunere bine documentată şi impresionantă a primejdiei jidoveşti de care-i ameninţată ţara sa.

*

In discursul pe care l-a rostit la inaugurarea „Institutului pentru problema jidovească", Darquier de Pellepoix, comisarul general pentru problema jidovească, a spus următoarele:

„Noi am pierdut totul; am pierdut armata, flota, imperiul colonial. Ne-a mai rămas rasa. Pe aceasta avem dreptul şi datoria de a o apăra cu toate mijloacele."

După prezintarea colaboratorilor săi, conducătorul institutului, profesorul Montandon, a ţinut prima sa conferinţă asupra problemei jidoveşti.

Iran

Incă o dovadă a completei iudaizări a Uniunii Sovietelor o aflăm în faptul că Jidanii originari din fostele teritorii poloneze, nu sunt vizaţi de către interdicţia decretată de autorităţile sovietice pentru foştii cetăţeni polonezi de a părăsi ţara. Jidanii polonezi s'au folosit în mare măsură de acest privilegiu şi au emigrat în Iran pentru a continua acolo existenţa lor parazitară. Ca pretutindeni, aşa se ocupă ei şi'n Iran cu afaceri de speculă de tot felul şi exploatează şi acolo sărăcia şi nevoiele populaţiei iraniene. Iranul stând acum sub ocupaţia Sovietelor şi a Angliei, Jidanii se bucură de protecţia acestor puteri care şi aşa luptă pretutindeni pentru interesele iudaice. Orice încercare a autorităţilor iraniene de a apăra populaţia băştinaşă de exploatarea iudaică, e anihilată cu brutalitate de către trupele de ocupaţie anglo-sovietice.

Pe când deci Moscova şi centrala iudaizată a GPU-lui i-a mai dat lumii întregi prin masacrarea miilor de ofiţeri polonezi din pădurea Katyn, un nou şi cumplit exemplu de cruzime iudaică, Jidanii polonezi se bucură de privilegiul de a părăsi fără nici o dificultate Uniunea Sovietelor.

Incă un fapt care ne arată că Jidanii sunt în Uniunea Sovietelor la ei acasă.

Palestina

Comitetul executiv al „Agenţiei jidoveşti" („Jewish Agency") din Ierusalim a invitat-o pe doamna Roosevelt să viziteze Palestina „pentru a studia situaţia Jidanilor din Palestina". Doamna Roosevelt a şi mulţumit pentru această invitaţie şi şi-a anunţat vizita care urmează să aibă loc cât de curând. Cu acest prilej dânsa intenţionează să-i viziteze şi pe Jidanii din Moscova, drept răspuns la vizita pe care a făcut-o în America soţia comisarului pentru afacerile externe, Molotow, care după cum se ştie e o jidancă. Ştirea apropiatei vizite a doamnei Roosevelt a stârnit o mare bucurie printre Jidanii din Palestina. Jidanii se fălesc de pe acum cu primirea „regească" ce i-o pregătesc doamnei Roosevelt, drept mulţumită pentru marile servicii aduse cauzei jidoveşti.

*

Shertok, şeful politic al „Agenţiei iudaice din Palestina", a angajat tratative cu guvernul Statelor Unite în vederea unei intensificări a imigraţiei jidoveşti în Palestina.

Permisiunea acordată de guvernul englez unui număr de 30000 de copii de a imigra în Palestina, e considerată de această agenţie ca fiind cu totul insuficientă. Din acest motiv Jidanii s'au adresat prin Shertok guvernului american care stă cu totul sub influenţa iudaismului, pentru a ajunge la satisfacerea integrală a cererii sale.

Se poate prevedea de pe acum că guvernul britanic va ceda până la urmă presiunii iudaismului american şi va aproba în întregime cererea Jidanului Shertok.

De-i vom primi pe Jidani în mijlocul nostru, ei ne vor otrăvi sufletul şi ne vor distruge ţara. Şi atunci se vor răsuci în morminte oasele Voevozilor şi strămoşilor noştri... şi ne vor certa... şi ne vor blestema...

Cuvinte rostite la Congresul studenţesc dela Cluj, Septemvrie 1920.

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-35, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M. Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

1.1314 8/20.08.84

ANTIC. 6 25